

N:o 147.

Af herr **G. Erikson** i Myckelgård, om skrifvelse till Kongl. Maj:t angående rätt för riksdagsman att i vissa fall erhålla fribiljett å statens jernvägar.

Det synes vara en själfskrifven sak att den, som är satt till att stifta lag och ordning, de der skola gälla för hela riket, också bör ega någon närmare kännedom om de särskilda landsändar, som bilda riket.

Och denna detaljkännedom om fäderneslandet hos lagstiftaren torde i få länder vara så behöflig som i Sverige.

På grund af landets jemförelsevis mycket stora utsträckning i norr och i söder uppstå nemligen som bekant inom egna landamärena icke blott klimatiska olikheter, hvartill intet europeiskt land utom Ryssland bjuder något motstycke, utan tillika skiljaktigheter i näringsfång, lefnadssätt och folklynne, hvilka hvar för sig betinga nödigt aktgifvande och varsamhet från lagstiftarens sida.

Nu är dock, gunås så visst, hos flertalet af Svea rikets lagstiftare kännedomen om modren Svea ganska torftig eller bristfällig och det lider intet tvifvel att denna bristande insigt i de »lokale Forhold» icke så sällan inverkar menligt på ett ärendes behandling och någon gång kommer både förargelse och verklig skada åstad.

Följden blir också den att vi i stället för en allmän dominerande svensk patriotism få en hel upplaga af, om jag så får uttrycka mig, rivaliserande lokalpatriotismer, en skånepatriotism, en östgötapatriotism, en norrlandspatriotism o. s. v. Det är äfven allt för väl bekant från vår riksdagshistoria, hurusom denna söndrande och ofta alltför egoistiska ortspatriotism, mer än en gång genom mer eller mindre tvetydiga öfverenskommelser på det helas bekostnad drifvit sina önsk-

ningar igenom. Men detta kan aldrig frånsedt andra faktorer, fullständigt förebyggas, så länge som de nuvarande förhållandena i berörda afseende i vårt land få råda. Ty den inskränkning och den afsondring, hvori många riksdagsmän växa upp och lefva, måste enligt sakens natur i regeln alstra en ensidighet, en begränsning af vyerna och en om än omedveten fördomsfullhet, som icke kunna vara helso-samma för riksdagsfrågornas rätta och lyckliga lösning.

Nu är det en känd sak, att staten både hos oss och i utlandet består fria resor åt en mängd kategorier folk under förutsättning att dessa resor direkt eller indirekt skola komma det allmänna till godo. Jag kan icke se något skäl, hvarför icke ett lands lagstiftare såsom sådana, hvilka det ju i första rummet tillkommer att tillgodose och vaka öfver riksintressena, borde kunna få åtnjuta samma förmåner från statsverkets sida, som komma berörda personer till del.

Häremot vet jag väl att mången skall invända, att vill riksdagsman resa för att studera land och folk, må också riksdagsman betala kalaset. Härpå svarar jag, att en stor del riksdagsmän, särdeles ur Andra Kammarens led, icke hafva råd att sjelfva bekosta dylika forskningsfärder och att ensamt tidens tillsättande icke är en ringa uppoffring. Hvad specielt angår ledamot af Första Kammaren är det nog att erinra om de dryga ekonomiska offer de såsom arfvodelösa i alla fall få bringa staten. Naturligtvis är det icke min mening att herrar riksdagsmän skola i obegränsad skala och alldeles okontrolleradt få resa och bese fosterlandets skilda bygder. Men jag föreställer mig, att, derest man vill sjelfva saken, det icke skall stöta på några särdeles stora svårigheter att i detta afseende till missbruks förekommande träffa nödiga bestämmelser.

På grund af hvad jag sålunda i korthet anfört får jag vördsamast föreslå,

att Riksdagen måtte besluta afåtandet af en skrifvelse till Kongl. Maj:t med anhållan att Kongl. Maj:t täcktes meddela jernvägsstyrelsen föreskrifter derom, att hvarje riksdagsman mot förevisande af fullmagt och mot qvitto erhåller fribiljetter som gälla fram och åter på statens jernvägar en gång under den tid riksdagsfullmagten gäller.

Stockholm den 27 januari 1890.

Gustaf Erikson

i Myckelgård.